

BOGDAN VENED:

V SMRTNI SENCI.

BALTIŠKA POVEST.

XV.

Jutro rožmarinovo. Sivi volk — jutranji somrak — je polovil po nebu že vse zvezde. Rožnata zarja je pa oznanjala, da iz svoje kristalne postelje, stoječe daleč daleč tam za gorami, tam na skrajnem vzhodu, v morski globini, vstaja kraljevsko solnce. Počasi je vstajalo, a potem, ko se je opraviilo v zlato svojo obleko in se nakitilo z biseri in dragulji, se je tem jadrnejše dvignilo in zaplulo nad zeleno zemljico. In z njim je jadrno vstajala in se dvigala vsa priroda. Ob njegovih vročih poljubcih — svetlih žarkih — so se cvetice na livadi kmalu vzdramile, otirale s čela potne, rosne kapljice, mencale in odpirale lepa svoja očka — dehteče čašice — in dvigale ljubke glavice kvišku. Hitro je vstajalo in se dvigalo tudi košato žitno polje, ki ga je bila ponoči ušibila, malokaj pomandrara nemiljena nevihta. In naglo so vstajale in na dan prihajale tudi pestrokrile ptice pevke iz skritih svojih posteljic-gnezdec, ko so jih obšiniili solnčni žarki: saj so sedaj varne pred večnimi zalezovalci in nasprotniki, pred grdimi ponoč-

njaki čuki. Vse, vse je vstajalo, vse se vzdigavalo, vse je migalo, vse švigalo, vse je vrelo, kipeló in puhtelo kvišku — v zelenih nadah rožmarinovih. Rožmarinovo je jutro — ali bode pa tudi nageljnov dan?

Rožmarinovo jutro je vstalo danes po dolgem dolgem pričakovanju tudi kneginji Siriti, vdovi po nesrečnem bodriškem nadknezu Gotšalku. Tudi njo je ljuto bila in brez usmiljenja k tlom šibila sovražna nevihta. Blagega, plemenitega soproga so Bodriči vstajniki zavratno umorili, njo pa z njenimi dvornimi gospemi vred sramotno zapodili iz dežele. Od svojega očeta, danskega kralja Svena Astridsona milosti — od pravih pravcatih milodarov — mora sedaj živeti nekđaj tako imenitna, malone vsemogočna bodriška kneginja! In od iste milosti, od istih milodarov mora živeti tudi njen sin, knezovič Henrik, odkar je prišel za njo na Dansko. Kaj čuda, da je razvajeni in razneženi kneginji vdovi v mračni žalosti in globoki srčni boli glava vsak dan globlje klonila k tlom!

Kraljevskega svojega otca je koj po svojem dohodu na Dansko milo, da, kleče prosila, naj maščuje njeno osramočenje, naj udari po bodriških vstajnikih in jo posadi